

JULIO CORTAZAR

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάποτε ένας πολύ μακρινός συγγενής μας τὰ κατάφερε νὰ γίνει ύπουργός, κι έτσι τὰ κανονίσαιμε γὰ διοριστεί μία μεγάλη μερίδα ἀπὸ τὸ σόι στὸ ταχυδρομικὸ ὑποκατάστημα τῆς ὁδοῦ Σερράνο. Ὁ διορισμὸς μας, ὅμως, δὲν κράτησε πολὺ. Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἡμέρες ποὺ εἴμασταν ἐκεῖ τὶς δύο τὶς περάσαμε ἐξυπηρετώντας τὸ κοινὸ μ' ἐκπληκτικὴ ταχύτητα, πράγμα ποὺ μᾶς βγῆκε σὲ καλὸ, ὅταν μᾶς ἐπισκέφθηκε ἀπρόοπτα ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου, καὶ ποὺ μᾶς ἐξασφάλισε ἕναν λαμπρὸν ἔπαινο στὰ Ὑπαλληλικά Νέα. Τὴν τρίτη κιόλας εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὴν δημοτικότητά μας, γιατί ἄρχισαν νὰ καταφάνουν ἄνθρωποι κι ἀπὸ ἄλλα τμήματα τῆς πόλης γιὰ ν' ἀποστέλουν τὴν ἀλληλογραφία τους κι ἐμβάσματα στὴν Πουρμαμάρα καὶ σ' ἄλλα μέρη ἐξ ἴσου ἄσχετα. Κατόπιν, ὁ πιὸ μεγάλος θεὸς μου μᾶς ἔδωσε «τὸ ἐλεύθερο», καὶ τότε ἦταν ποὺ τὸ σόι ἄρχισε πραγματικὰ νὰ κουμαντάρει τὰ πράγματα, προσαρμόζοντας διαδικασίες σὲς δικές τους ἀρχές καὶ προτιμήσεις. Εἰς τὴν θυρίδα τῶν γραμματοσήμων, ἡ ἀδερφή μου ἢ ἀμέσως μετὰ τὴν μικρότερη, ἔδινε ἕνα χρωματιστὸ μπαλλόνι σὲ ὅποιον ἀγόραζε γραμματόσημο. Τὸ πρῶτο μπαλλόνι πῆγε σὲ μιὰ μεγαλόσωμη νοικοκυρά, ποὺ ἔμεινε! λὲς καὶ τὴν κάρφωσαν στὸ πάτωμα, στὸ ἕνα χέρι τὸ μπαλλόνι, στὸ ἄλλο ἕνα πενηνταλεπτίσο γραμματόσημο, σαλιωμένο κιόλας, ποὺ τυλιγόταν σιγὰ - σιγὰ γύρω ἀπ' τὸ δάχτυλο. Ἕνας νεαρὸς μακρυμάλλης ἀρνήθηκε στὰ ἴσα νὰ πάρει τὸ μπαλλόνι του, καὶ ἡ ἀδερφή μου τὸν ἐπέπληξε δριμύτατα, ἐνῶ ἀντίθετες γνώμες ἄρχισαν ν' ἐκφράζονται στὴν οὐρά. Στὴν γειτονικὴ θυρίδα, ἐπαρχιωτὲς δύτες ποὺ μ' ἕναν ἄερα βλακείας ἔκαναν κοιμάτι ἀπ' τὸ μισθὸ τους ἐμβάσματα γιὰ τὸ συγγενολόι ἔμεναν ὀλίγον τι ἐμβρόντητοι ὅταν ἐλάβαιναν καραφάνια βότκα καὶ κάπου - κάπου καμιά ψημμένη μπριζόλα. «Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ἀναλάβει ὁ πατέρας μου, καὶ γιὰ ἀποκορύφωμα ἀπὸ πῆγγελε στεντόρια τὰ καλύτερα γνωμικὰ τοῦ παλινοῦ gaucho Βιζκάτσα. Τ' ἀδερφια μου ἐν τῇ μεταξύ, ὑπεύθυνοι γιὰ τὰ δέματα, τὰ ἄλειφαν μὲ πίσσα καὶ τὰ δουτοῦσαν σ' ἕναν γουβᾶ γεμάτον πούπουλα. Κατόπιν, τὰ παρουσίασαν στὸν ἐμβρόντητο διανομέα, τονίζοντας μὲ τι εὐτυχία ὁ κόσμος θὰ δεχόταν τέτοια βελτιωμένα δέματα. «Χωρὶς νὰ φαίνονται οἱ σπάγγοι», εἶπαν. «Ὅυτε τὸ πρόστυχο βουλοκέρι, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παραλήπτη φαίνεται σὰν νάχει τυπωθεῖ κάτω ἀπὸ φτερούγα κύκνου, προσέχεις;». Γιὰ νᾶμαστε εἰλικρινεῖς, δὲν φάνηκαν ὅλοι τους γοητευμένοι.

«Ὅταν, κατόπιν, ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ περιέργοι ἔκαναν ἔφοδο ἢ μητέρα μου ἐκλείπε τὴν παράσταση μὲ μιὰν ὁμορφὴ χειρονομία: πέταξε πλῆθος ἀεροπλανάκια, πολυχρώμα, φτιαγμένα ἀπὸ τηλεγραφήματα καὶ τύπους γιὰ ἐπιταγὲς καὶ συστημένα γράμματα, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ συγκεντρωμένου πλῆθους. Ψάλαμε τὸν ἐθνικὸ ὕμνο κι ἀποχωρήσαμε πολιτισμένα. Στὴν θυρίδα τῶν γραμματοσήμων, τρίτο στὴ σειρά, εἶδα ἕνα μικρὸ κοριτσάκι νὰ βάζει τὰ κλάματα, ὅταν κατάλαβε πὼς ἦταν πιὰ πολὺ ἄργα γιὰ μπαλλόνι.

μετ. Χρήστος Τσιάνης